

IN DEN GREEP VAN MAMMON

... L. PENNING

42)

XXII. Psalm Negentig.

AL DE SCHULDEISCHERS, DIE HUN VORDE- ringen hadden opgezegd, kwamen dien dag op- dagen, en Wijschut was de laatste. Toen Randijk hem zoo bedaard mogelijk zeide, dat er geen geld aanwezig was, en dat hij al zijn schuldeischers later zou betalen, zoover als zijn bezittingen reikten, stond Wijschut een oogenblik als van den donder getroffen. Zijn lippen trokken krampachtig; zijn werkvingeren klemden zenuwachtig in elkander; hij scheen zijn spraakvermogen verloren te hebben.

Maar ineens brak de sluis open. Hij sloeg met de vuist op de tafel, dat de kopjes stonden te rinkelen, en hij vroeg aan Randijk, hoe deze het voor den almachtigen God kon verantwoorden, om met de spaar- zame bezitting van een armen man te gaan specu- leeren, zonder te weten, of hij dat geld ooit terug kon geven.

Hij vroeg aan Randijk, of de Heere hem niet ge- noeg had gegeven, ja weelde en overvloed, en wat kon hem dan bewegen, om een arm gezin zoo bitter ongelukkig te maken?

„Ik klaag u aan, Randijk!” riep hij met een stem, brandend van hartstocht en toorn, „bij den levenden God. Gij rijkaard! Ge stiet mij met mijn gezin in de ellende, om nog rijker te worden — wee u, afgoden- dienaar! Hij, Die de God is der armen en der ellen- digen, zal het aan u bezoeken!”

Alberdien en Nellie waren uit de kamer gevlucht, om die vreeselijke woorden niet langer aan te hooren, en eerst toen Wijschut was heengegaan, keerden ze terug in de kamer.

Randijk zat op zijn stoel te beven als een riet. Deze ontmoeting was veel erger dan de ruwe botsing heden morgen met smid Jansen. Deze arbeider had de waar- heid gesproken; de waarheid had als een hamer Randijks ziel verpletterd; en het wee, over den schul- dige uitgesproken, zou in vervulling gaan....

In sombere stemming werd aangeschikt aan den avonddich; Alberdien verwachtte, dat haar man zou voorgaan in het gebed, maar het was hem onmogelijk, en zwijgend werd gebeden.

Toen het avondeten was afgeloopen, reikte Nellie den Bijbel aan haar vader over, maar hij schudde het hoofd en staarde somber voor zich heen.

Alberdien nam den Bijbel over en zij sloeg den negentigsten Psalm op. En zij las den Psalm.

„Een gebed van Mozes, den man Gods. Heere! Gij zijt ons geweest eene Toevlucht van geslacht tot geslacht.

„Wij vergaan door Uwen toorn, en door Uwe grim- migheid worden wij verschrikt.

„Keer weder, Heere! tot hoe lange? En het berouwe U over Uwe knechten!

„Verblijd ons naar de dagen, in dewelke Gij ons gedrukt hebt, naar de jaren, in dewelke wij het kwaad gezien hebben!”

Er werd stil gedankt. De tafel werd afgeruimd, en Nellie zei goeden nacht. Maar Randijk stond nog niet op, om naar bed te gaan.

Alberdien vroeg hem, of het gebed van den man Gods hem eenige verkwikking had gegeven. Hij schudde het hoofd.

502

☒ „Ik stort jou en Nellie in een afgrond van ellende; het is wanhopig.”

Liefdevol, in het teederst medelijden legde zij haar hand op zijn ingezonken schouders. Geen verwijt kwam over haar lippen; geen woord.

„Is het zoo donker, man?”

„Als de nacht.”

Alberdien en Nellie hadden nooit armoede gekend; straks, wanneer zij „Het Huis van Geluk” zouden moeten verlaten, zouden zij in een arbeiderswoning terecht komen. Daar kon hij niet overheen.

Maar Alberdien stond in de fiere vrijheid der kin- deren Gods. Wat deerde het haar, deze mooie villa te verlaten, indien de Heere meeging?

In dit dorp bestond helaas nog, in spijt van de zuivere prediking des Woords, de slavernij van den hoogmoed. Velen leefden boven hun stand, omdat de vrienden het ook deden, en deze slavernij drukte zwaar, omdat het inkomen de uitgaven niet kon dekken.

Doch Alberdien had er geen last van, omdat haar voeten stonden in de ruime velden der vrijheid. Haar geest was met ootmoed bekleed, en of het stervende menschengeslacht haar beklaagde of benijdde — wat gaf het?

O nee, het zou haar zielevrede niet verstoren, zoo dit mooie huis verlaten moest worden, maar er was bekommring in haar ziel, omdat zij vreesde, dat het te kort te groot was, om gedekt te worden.

Nu vroeg zij het. En het sombere antwoord luidde, dat de schulden het bezit verre overtroffen.

„Als de marken maar omhoog wilden,” zei Randijk; „dan zou alles nog terecht komen!”

De marken.... Op de marken zat zijn sloop- vast, en daar zou het stranden.... Het ware berouw ontbrak; de giftige adem van den Mammon streek over zijn verdorde, rampzalige ziel....

Het duurde lang, voordat Randijk sliep. En toen hij in slaap viel, droomde hij van een reuzenmonster, dat hem achtervolgde en onder zijn ijzeren voet zou verpletteren. Hij vluchtte, maar er was geen ontkomen aan, en hij liep vast tegen een steilen muur; te hoog om te overklommen. Het was de Mammon, dien hij had gediend met zijn gansche ziel en al zijn verstand; het monster hief den vreeselijken voet op om hem te vermorzelen. Toen ontwaakte hij met een gil van wanhoop, en sliep niet meer al den nacht.

☒ *(Wordt vervolgd)*

TEN TOREN

Zoals de trappen in den donkren toren met vele wendingen de voeten leiden naar 't hoog verblijf der wonderlijke klokken met uitzicht over zonbestraalde weiden,

zoo stijgen wij langs trappen van veel lijden van veel verdolen en van veel berouwen, naar de bevrijding, naar volschooner tijden, waarin w' Uw Land, Uw schoon Domein aanschouwen.

Al zijn de trappen duister en verwonden de ruwe treden onze moede voeten, doe ons het al geduldiglijk verdragen, opdat de oogen eens Uw zonlicht groeten.

JO SPIERENBURG